

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **JSG med a.s.**, se sídlem Na Roudné 18, Plzeň, zast. Mgr. Davidem Padyšákem, advokátem se sídlem Na Příkopě 8, Praha 1, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Tesco Stores ČR a.s.**, se sídlem Vršovická 68b, Praha 10, zast. Mgr. Pavlem Matějkou, advokátem se sídlem Kaprova 14, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2014, č. j. 62 A 20/2013 - 124,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 1. 2013, č. j. BK932-5/54/9/2012-SŘ (dále jen „první napadené rozhodnutí“), bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Brně (dále jen „Inspektorát“) ze dne 3. 10. 2012, č. j. BN792-13/033/7/2012-SŘ. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 2. 2013, č. j. BK932-7/54/9/2012-SŘ (dále jen „druhé

napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Inspektorátu ze dne 24. 5. 2012, č. j. BN792-9/033/7/2012-SŘ, jako nepřipustné ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu.

Proti rozhodnutím žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 24. 4. 2014, č. j. 62 A 20/2013 - 124, zamítl.

Krajský soud konstatoval, že Inspektorát jako správní orgán I. stupně rozhodl o tom, že žalobce není účastníkem správního řízení se společností Tesco Stores ČR a.s. ve věci správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, v tehdejší znění (dále jen „zákon o potravinách“), s odůvodněním, že žalobce není osobou, která by byla výsledným rozhodnutím přímo a bezprostředně dotčena na svých právech. V odvolacím řízení žalovaný prvním napadeným rozhodnutím nakonec potvrdil usnesení správního orgánu prvního stupně, neboť rovněž neshledal, že by žalobce byl výsledným rozhodnutím ve věci bezprostředně dotčen na svých právech. Ve věci samé rozhodl Inspektorát tak, že společnost Tesco Stores ČR a.s. se dopustila správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách, v tehdejší znění; za to jí byla uložena pokuta ve výši 225 000 Kč. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které však žalovaný druhým napadeným rozhodnutím zamítl jako nepřipustné, neboť bylo podáno osobou, jež nebyla účastníkem řízení o tomto deliktu.

Krajský soud shrnul, že podstatou žalobní argumentace byl žalobcův právní názor, že byl coby výrobce zboží účastníkem správního řízení o správním deliktu, jehož se měla dopustit společnost Tesco Stores ČR a.s. tím, že ve své provozovně uváděla do oběhu potraviny (med), které nevyhověly definici medu podle vyhlášky č. 76/2003 Sb., kterou se stanoví požadavky pro přírodní sladidla, med, cukrovinky, kakaový prášek a směsi kaka a s cukrem, čokoládu a čokoládové bonbony (dále jen „vyhláška č. 76/2003 Sb.“). Tímto jednáním měla osoba zúčastněná na řízení dle druhého napadeného rozhodnutí porušit povinnost stanovenou v čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, čímž měla naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách, v tehdejší znění. Uvedený žalobcův právní názor k otázce jeho účastenství v daném správním řízení považoval krajský soud za nesprávný.

Ve svém rozsudku krajský soud rozlišil jednotlivé okruhy účastníků řízení ve smyslu § 27 správního řádu, přičemž tuto úpravu bylo dle něho třeba aplikovat i na vymezení účastníků řízení dle zákona o potravinách. Bylo-li přitom vedeno řízení o správním deliktu osoby zúčastněné na řízení, které vyústilo v rozhodnutí o správním deliktu této společnosti a v uložení pokuty této osobě, pak se jednalo o rozhodnutí, které mohlo založit, změnit nebo zrušit právo nebo povinnost pouze osobě podezřelé ze spáchání správního deliktu (tedy Tesco Stores ČR a.s.).

Dle krajského soudu se správní řízení týkalo uvádění medu do oběhu v provozovně osoby zúčastněné na řízení a jeho účelem bylo prošetření skutečnosti, zda se daný subjekt dopustil jednání, které zákon zakazuje a sankcionuje. V předmětném řízení tak mělo být

pokračování

objasněno, zda se Tesco Stores ČR a.s. dopustila správního deliktu vymezeného v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 12. 4. 2012, pro jehož spáchání jí v následném rozhodnutí byla uložena pokuta. Krajský soud tak konstatoval, že osoba podezřelá ze spáchání deliktu je jediným možným účastníkem řízení, jehož práva a povinnosti mohou být tímto řízením a rozhodnutím v něm vydaným bezprostředně dotčeny; v tomto směru odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2009, č. j. 30 Ca 248/2007 – 27. Tentýž právní závěr měl ostatně vyplývat z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 Ads 95/2013 – 103 a č. j. 4 Ads 96/2013 – 109 (oba dostupné na www.nssoud.cz).

V daném smyslu krajský soud uvedl, že žalobci nesvědčilo účastenství podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť v tomto řízení nebylo rozhodováno přímo o jeho právech ani povinnostech a žalobci řízením a vydáním rozhodnutí o správním deliktu osoby od něj odlišné nehrozilo ani přímé dotčení na jeho právech nebo povinnostech v intencích § 27 odst. 2 správního řádu. K tomuto závěru krajský soud dospěl, přestože nepopíral, že se žalobce mohl cítit určitým způsobem výrokem o vině ve vztahu k Tesco Stores ČR a.s. dotčen. Toto dotčení však krajský soud považoval za nepřímé, a to ať už ve vztahu k další obchodní spolupráci mezi osobou zúčastněnou na řízení (resp. i ve vztahu k dalším obchodním partnerům), smluvním závazkům a sankcím v tomto vztahu či ve vztahu k možnému zásahu do dobré pověsti žalobce. Všechny tyto vlivy považoval krajský soud za sekundární, přičemž rozhodnutí ve věci samé (tedy o spáchání správního deliktu osobou zúčastněnou na řízení) nemělo autoritativně a přímo určit, zda výrobek dodaný žalobcem splňuje požadavky kladené na tento druh potravin, a nepůsobilo s účinky *erga omnes*.

Krajský soud konečně neshledal důvodnými ani námitky žalobce týkající se tvrzené nepřezkoumatelnosti prvního žalobou napadeného rozhodnutí, neboť dle něj bylo jasné patrné, proč žalovaný žalobce za účastníka správního řízení nepovažuje; dle krajského soudu žalovaný v tomto rozhodnutí reagoval i na námitky žalobce týkající se možnosti zásahu do žalobcova vlastnického práva.

Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž uvedl, že ji opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spatřoval stěžovatel v jeho nedostatečném odůvodnění, neboť není možné paušálně odmítnout účastenství stěžovatele dle § 27 odst. 2 správního řádu v příslušném správním řízení, aniž by došlo k řádnému přezkoumání a vypořádání konkrétních důvodů, které mají představovat přímé dotčení práv nebo povinností takové osoby. Byl přitom toho názoru, že se krajský soud nevypořádal s jeho tvrzeními o možnosti přímého dotčení práv a povinností v důsledku závazného zjištění žalovaného o vlastnostech výrobků stěžovatele či s tvrzeními o možnosti přímého dotčení práv nebo povinností v důsledku zásahu žalovaného do práva na ochranu dobré pověsti stěžovatele. Dle stěžovatele nebyl případný odkaz na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2009, č. j. 30 Ca 248/2007 – 27, neboť tento rozsudek se týkal skutkově značně odlišné situace a v důsledku toho byla nesprávná i celá argumentace krajského soudu; krajský soud tak věc řádně nepřezkoumal, jak mu ukládá § 75 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud se dle stěžovatele rovněž nevypořádal s námitkou

nepřezkoumatelnosti prvního napadeného rozhodnutí (resp. učinil tak prostřednictvím nepravdivého tvrzení) a s námitkou nesprávného posouzení otázky účastenství ve správním řízení vznesenou při soudním jednání.

Stěžovatel konkretizoval, že již závazné zjištění žalovaného, jakožto orgánu dozoru nad dodržováním povinností stanovených zákonem o potravinách, o tom, že potravinu stěžovatele nevyhovuje právním předpisům, může mít přímý dopad do právní sféry stěžovatele, a to v zásadě bez ohledu na pravdivost takového zjištění. Ve správním řízení přitom žalovaný konstatoval, že výrobek stěžovatele nevyhověl specifikaci čistého medu a že se jednalo o klamavé označení medů, přičemž po věcné stránce se rozhodnutí ve věci samé netýkalo ničeho jiného než vlastností výrobků stěžovatele a toho, že se sám stěžovatel dopustil porušení povinností dle zákona o potravinách; jen ryze formálně se jednalo o delikt prodejce. Navíc závazným zjištěním o vlastnostech výrobků stěžovatele uvedených v rozhodnutí ve věci samé jsou vázány i soudy rozhodující v občanském soudním řízení (dle § 135 odst. 1 o. s. ř.), a to i ve vztahu ke stěžovateli.

Stěžovatel dále upřesnil, že zmíněná vázanost soudu rozhodnutím žalovaného se projevila, a to i právě ve vztahu k němu, v rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 49 Cm 123/2010, tedy v řízení, v němž měl stěžovatel postavení žalovaného. Obdobně se vliv rozhodnutí žalovaného projevuje rovněž v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 32 Cm 73/2012, v němž se stěžovatel prostřednictvím žaloby proti České republice domáhá přiměřeného zadostiučinění za šíření nepravdivých informací o výrobcích stěžovatele ze strany žalovaného.

Nadto dle stěžovatele zjištění o vlastnostech potravin (zde medů stěžovatele) mohou učinit v souladu s § 16 zákona o potravinách při výkonu dozoru dva orgány, a to v závislosti na tom, v jaké fázi distribučního řetězce se med nachází. Při výrobě je kompetentním orgánem dozoru Státní veterinární správa, zatímco při prodeji v maloobchodě žalovaný. Ve vztahu ke stěžovateli je přitom v podstatě bez významu, jaký orgán dozoru rozhodne o tom, že jeho výrobek nevyhověl požadavkům právních předpisů. Pro stěžovatele je značně problematické, že se rozhodnutí těchto orgánů v závěrech o vlastnostech konkrétních shodných šarží medů zásadně liší, což lze dokumentovat i příslušným rozhodnutím Státní veterinární správy. Tato dvojkolejnost dozoru má pro stěžovatele negativní dopady: v řízení vedeném Státní veterinární správou má stěžovatel možnost namítat nezákonnost metod rozborů žalovaného, v řízení vedeném žalovaným takovou možnost vůbec nemá. Navíc pokud jsou medy stěžovatele Státní veterinární správou vyhodnoceny jako vyhovující, jsou propuštěny do oběhu a žádné rozhodnutí se o této skutečnosti nevydává. Lze také poukázat na to, že zmíněná dvojkolejnost dozoru se týká pouze potravin živočišného původu.

Krajský soud dle stěžovatele také relevantně nereagoval na žalobní tvrzení o hrozícím zásahu do práva na ochranu dobré pověsti stěžovatele. Odůvodnění rozsudku krajského soudu bylo jednak nedostatečné, jednak nesrozumitelné, neboť se krajský soud vypořádal pouze se zásahem do dobré pověsti stěžovatele, namísto stěžovatelem namítaného práva na ochranu dobré pověsti. Mezi těmito jevy je přitom podstatný rozdíl, který si vyžaduje pečlivého posouzení.

pokračování

Krajský soud se dle stěžovatele taktéž nevypořádal s námitkou vznesenou při jednání dne 24. 4. 2014, v jejímž rámci stěžovatel uvedl, že žalovaný chybně užil § 27 odst. 2 správního řádu upravující vedlejší účastenství ve správním řízení. Účastníkem řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu je totiž osoba, která může být rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech, nikoli osoba, jejíž práva nebo povinnosti se správním rozhodnutím zakládají, mění nebo ruší; posledně uvedené vymezení účastníka řízení totiž odpovídá účastenství dle § 27 odst. 1 správního řádu a žalovaný v podstatě tato ustanovení směšuje a nebere v potaz rozdíly mezi nimi.

Zatímco výše uvedenými námitkami stěžovatel brojil zejména proti nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, další jeho námitky se týkaly nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem. Sám krajský soud totiž, obdobně jako žalovaný, dle stěžovatele nesprávně vyložil § 27 odst. 2 správního řádu, a to prostřednictvím zmíněného nevhodného odkazu na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2009, č. j. 30 Ca 248/2007 – 27. Nelze totiž vycházet z toho, jak to činí krajský soud, že účastníkem řízení o správním deliktu je toliko osoba, jíž je sankce ukládána. Tento paušalizující závěr totiž nemá obecnou platnost, znamenal by popření smyslu § 27 odst. 2 správního řádu (pokud by daný závěr platil, postačovala by pro určení účastenství v řízení toliko ustanovení § 27 odst. 1 a 3 správního řádu); v každém řízení je totiž správní orgán povinen jednotlivě určit, zda jsou tu osoby, které mohou být na svých právech dotčeny právě ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. V tomto směru stěžovatel odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2009, č. j. 10 Ca 381/2007 – 113, publ. pod č. 1968/2010 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2013, č. j. 6 As 17/2013 – 28, www.nssoud.cz.

Dle stěžovatele krajský soud rovněž nesprávně posoudil otázku zásahu do práva na ochranu dobré pověsti právnické osoby. Pokud totiž krajský soud konstatoval, že v daném případě je zásah do práva stěžovatele na ochranu jeho dobré pověsti pouze nepřímý, učinil tak při zjevně chybném chápání pojmu ochrana dobré pověsti právnické osoby dle § 19b odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník z roku 1964“), případně § 135 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Je totiž třeba, jak stěžovatel blíže rozvádí, přísně rozlišovat mezi pojmy dobrá pověst právnické osoby a právo na ochranu dobré pověsti (to představuje samo o sobě chráněný zájem, který má absolutní povahu).

Stěžovatel se také domnívá, že krajský soud označil první napadené rozhodnutí za přezkoumatelné pouze na základě nesprávného chápání obsahových požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí uvedených v § 68 odst. 3 správního řádu, neboť zejména v rozsahu námitky dotčení vlastnického práva stěžovatele bylo první napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Konečně stěžovatel ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. namítl, že žalovaný učinil nesprávná skutková zjištění ohledně účastenství stěžovatele ve správním řízení (zejména opomenutí hrozby, kterou představuje pro stěžovatele závazné rozhodnutí o vlastnostech jeho výrobků a možnost zásahu do práva na ochranu dobré pověsti) a dopustil se nesprávného právního posouzení téže otázky. Za nepřezkoumatelné stěžovatel ostatně

považuje i první napadené rozhodnutí, které nedostatečně reagovalo na námitky týkající se nepřezkoumatelnosti usnesení správního orgánu prvního stupně.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Odmítl přitom úvahy stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Navíc se rozhodnutí o správním deliktu osoby zúčastněné na řízení nemůže nikterak přímo dotknout práv nebo povinností stěžovatele. K námitce dvojkoľejnosti dozoru nad dodržováním povinností dle zákona o potravinách, jakož i k některým dalším námitkám, žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 Ads 95/2013 – 103 a č. j. 4 Ads 96/2013 – 109 (oba dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se zdejší soud touto otázkou rovněž zabýval (stěžovatel přitom nesprávně interpretoval rozhodnutí Státní veterinární správy, na které odkazoval). Přestože stěžovatel nebyl účastníkem příslušného správního řízení o správním deliktu společnosti Tesco Stores ČR a.s., nic mu nebránilo potřebné informace a výsledky svých analýz zpřístupnit subjektu, s nímž bylo správní řízení vedeno, a takto hájit své zájmy. Krajský soud se dle žalovaného taktéž správně vypořádal s otázkou zásahu do práva na ochranu dobré pověsti a při řešení otázky účastenství v řízení odkázal na přílehuovou judikaturu. Rovněž s tvrzenou nepřezkoumatelností prvního napadeného rozhodnutí se krajský soud řádně vypořádal a z věcného hlediska správně posoudil účastenství stěžovatele v řízení ve smyslu § 27 správního řádu. Krajský soud tak správně a v souladu s příslušnou odbornou literaturou dovedl, že účastníkem řízení o správním deliktu právnické osoby je pouze obviněný (tato právnická osoba). Právní názory žalovaného i krajského soudu jsou v tomto směru podporovány i Závěrem č. 39 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 18. 9. 2006. V dalších aspektech týkajících se kasační stížnosti je pak možné odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 10. 2013, č. j. 62 A 70/2012 – 65.

Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ve vztahu ke druhému napadenému rozhodnutí a rozsahu jeho soudního přezkumu Nejvyšší správní soud pouze předznamenává, že předmětem přezkumu v případě rozhodnutí o zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu pro opožděnost nebo nepřípustnost je toliko posouzení dodržení zákonných podmínek pro takový postup, tedy toho, zda se jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání (v podrobnostech lze v tomto směru odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 17/2013 – 25, www.nssoud.cz).

pokračování

Stěžejní námitkou stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu i žalovaného, že nebyl v intencích § 27 odst. 2 správního řádu účastníkem předmětného správního řízení. Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

Podle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky řízení *„též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech“*.

Předmětem přezkumu v nyní projednávané věci jsou rozhodnutí žalovaného, jimiž byla stěžovateli upřena účast na řízení o vydání, resp. o přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž byla osobě zúčastněné na řízení jako provozovateli potravinářského podniku (prodejci) uložena pokuta podle § 17 odst. 3 písm. b) zákona o potravinách, v tehdejší znění, ve výši 225 000 Kč za protiprávní jednání, kterého se osoba zúčastněná na řízení dopustila tím, že v provozovně na adrese třída 3. května 1170, Zlín, uvedla do oběhu jednak med lesní, velikost balení 500 g, šarže DMT 25.10.14, jednak med květový, velikost balení 500 g, šarže č. L.16.09.14, DMT 16.09.14, jejichž výrobcem byl stěžovatel a které nevyhověly definici medu dle § 7 písm. a) vyhlášky č. 76/2003 Sb., a zároveň požadavku § 10 odst. 1 vyhlášky č. 76/2003 Sb., podle něhož *„do medu nesmí být přidány, s výjimkou jiného druhu medu, žádné jiné látky včetně přídatných látek“*. Osoba zúčastněná na řízení tím podle správního orgánu prvního stupně porušila čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách, v tehdejší znění.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 8. 2014, č. j. 4 Ads 94/2013 – 93, www.nssoud.cz, v právně i skutkově obdobné věci nynějšího stěžovatele, zastoupeného týměž právním zástupcem, dospěl k závěru, že výrobci potravin (v daném případě květového medu) nesvědčí ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu postavení účastníka řízení o správním deliktu, kterého se dopustil provozovatel potravinářského podniku (prodejce) tím, že danou potravinu uváděl na trh, a to ani pokud stěžejním důvodem pro uložení pokuty za správní delikt bylo zjištění, že daný výrobek nevyhověl požadavkům právních předpisů (v daném případě požadavku, že do medu nesmějí být přidány, s výjimkou jiného druhu medu, žádné jiné látky včetně přídatných látek). V tomto rozsudku přitom zdejší soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 Ads 95/2013 – 103, v další právně i skutkově obdobné věci, v níž se jednalo o postih za správní delikt spočívající v uvádění na trh květového medu akátového, který nesplňoval zákonné předpoklady pro to, aby mohl být nazýván „medem“; i v něm zdejší soud dospěl k závěru, že vydáním rozhodnutí o správním deliktu a uložení pokuty jiné osobě (v daném případě společnosti Kaufland Česká republika v.o.s.) než výrobci potravin, kterým byla v daném případě společnost Grocery CZ s.r.o., nevzniká ani nehrozí výrobci potravin přímé dotčení na právech nebo povinnostech ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Své závěry zdejší soud potvrdil rovněž v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 Ads 96/2013 – 109, na který navázaly rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 4 As 135/2014 – 36, a ze dne 25. 9. 2014, č. j. 4 As 136/2014 – 36, oba dostupné na www.nssoud.cz, přičemž druhý z nich se opět týkal přímo stěžovatele. Přitom závěry rozsudků ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 Ads 95/2013 – 103 a č. j. 4 Ads 96/2013 – 109, byly stěžovateli nepochybně známy již v době podání nyní projednávané kasační stížnosti (9. 5. 2014), neboť v obou případech

se účastenství ve správním řízení domáhala sesterská společnost stěžovatele, která byla v obou řízeních zastoupena týměž advokátem, který zastupuje stěžovatele v nyní projednávané věci. Ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 Ads 95/2013 – 103, byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2014, sp. zn. III. ÚS 641/14, pro zjevnou neopodstatněnost, přičemž Ústavní soud k věci uvedl, že „[s]právní soud ve svém rozsudku srozumitelně vysvětlil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že správní žalobě nemohl vyhovět; obdobně se i kasační soud podrobně vypořádával s kasačními námitkami stěžovatelky. Ústavní soud se s odůvodněními těchto rozhodnutí zcela ztotožňuje, plně na ně odkazuje a nemá, co dalšího by k nim dodal; porušení základního práva na spravedlivý proces, které by opravňovalo zásah Ústavního soudu, shledáno nebylo“.

Nejvyšší správní soud nemá důvodu odchýlit se od závěrů své dosavadní judikatury ani v nyní projednávané věci (z ní ostatně vycházel i krajský soud v napadeném rozsudku). Jak se podává již z přehledu dosavadní rozhodovací činnosti v předchozím odstavci, tato judikatura se nezabývala skutkově výrazněji odlišnými případy, nýbrž se jednalo o případy skutkově i právně takřka totožné, neboť se ve všech těchto řízeních jednalo o situace, kdy se stěžovatel, popř. jeho sesterská společnost Grocery CZ s.r.o., domáhal přiznání účastenství v řízení o správním deliktu spáchaném některým z obchodních řetězců, přičemž nosný důvod pro postih za správní delikt byl vždy tentýž – daný obchodní řetězec uváděl do oběhu med vyrobený stěžovatelem, který svým složením neodpovídal požadavkům příslušných právních předpisů. Nelze proto než konstatovat, že stěžovateli jako výrobci potravin (v daném případě květového a lesního medu) nesvědčí ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu postavení účastníka řízení o správním deliktu, kterého se dopustil provozovatel potravinářského podniku Tesco Stores ČR a.s. tím, že potravinu uváděl na trh, a to ani, pokud stěžejním důvodem pro uložení pokuty bylo zjištění, že výrobky stěžovatele nevyhověly požadavkům právních předpisů, v daném případě definici medu a zákazu přidávat do medu jiné látky s výjimkou jiného druhu medu. Stěžovatel nemůže být přímo dotčen na svých právech nebo povinnostech rozhodnutím správního orgánu, jímž byla jiné osobě v souladu s příslušnými ustanoveními zákona uložena pokuta za správní delikt spočívající v tom, že uváděla na trh výrobek, který svým složením neodpovídal požadavkům zákona, a to ani v tom případě, že byl stěžovatel ve výroku rozhodnutí označen jako jeho výrobce.

Nelze se ztotožnit s úvahami stěžovatele, že správní rozhodnutí fakticky směřuje k závěru, že on sám se při výrobě předmětné potravin (květového a lesního medu) dopustil porušení povinností stanovených v zákoně o potravinách, resp. v prováděcí vyhlášce č. 76/2003 Sb. I pokud totiž byla provozovateli potravinářského podniku v daném případě fakticky uložena pokuta za to, že uváděl do oběhu potraviny, které byly vyrobeny stěžovatelem a které neodpovídaly zákonným požadavkům na své složení, tato specifická okolnost nemůže nic změnit na stěžejní premise, totiž že se v daném případě jedná o řízení o správním deliktu, který byl ve smyslu příslušných ustanovení zákona o potravinách a navazujících předpisů spáchán provozovatelem potravinářského podniku jako prodejcem, a (pouze) prodejci byla za tento správní delikt uložena sankce (pokuta). Jinak řečeno, „*primární předmět správního řízení bylo posouzení, zda se [osoba zúčastněná na řízení] dopustila správního deliktu tím, že uvedla do oběhu potravinu, která neměla předepsané vlastnosti, ačkoliv mohla a měla ověřit shodu údajů deklarovaných na obale a skutečného*

pokračování

obsahu potraviny“ (viz již zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 Ads 95/2013 – 103, a ze dne 25. 9. 2014, č. j. 4 As 136/2014 – 36, www.nssoud.cz).

Zákon o potravinách vychází z koncepce správního deliktu spáchaného provozovatelem potravinářského podniku, v daném případě prodejcem potraviny, přičemž výhradně pachateli správního deliktu – provozovateli potravinářského podniku jako prodejci potraviny – může být v daném řízení uložena pokuta. Koncepci zákona o potravinách odpovídá rovněž vymezení předmětu řízení, jak byl ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu identifikován ve výroku správního rozhodnutí; tímto rozhodnutím byl provozovatel potravinářského podniku jako prodejce postižen za to, že na trh uváděl květový a lesní med, který neodpovídal zákonné specifikaci čistého medu a požadavku, že do medu nesmí být přidány, s výjimkou jiného druhu medu, žádné jiné látky včetně přídatných látek. Skutečnost, že v rámci identifikace vadného výrobku byl ve výroku správního rozhodnutí označen rovněž stěžovatel jako výrobce medu, nemůže nic změnit na závěru, že předmětem správního řízení byl výhradně správní delikt spáchaný daným provozovatelem potravinářského podniku, a dotčení práv stěžovatele v rámci řízení tak může být pouze nepřímé (zprostředkované).

Na podporu uvedeného závěru lze poukázat také na skutečnost, na kterou v kasační stížnosti upozorňuje sám stěžovatel, totiž že i se stěžovatelem jako pachatelem může být vedeno řízení o správním deliktu, byť dle stávající koncepce zákona o potravinách je takové řízení prováděno jiným správním orgánem (Státní veterinární správou) a postih je možný toliko ve fázi výroby medu, nikoli ve fázi distribuce, pro kterou zákon počítá s odpovědností prodejce (kterým byla v daném případě osoba zúčastněná na řízení). Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než konstatovat, že vymezení (rozdělení) pravomocí správních orgánů, jak bylo zákonodárcem zakotveno do § 16 a navazujících ustanovení zákona o potravinách, je poměrně komplikované a vzbuzuje otázky ohledně své vhodnosti, mj. co do aspektu, že ve fázi distribuce nese odpovědnost za soulad potraviny s požadavky zákona zpravidla jiný subjekt než její výrobce (ledaže potravinu uvádí na trh sám výrobce). Případné koncepční deficity zákona ovšem nelze překlenout zásahem soudu do základních atributů řízení o správním deliktu.

Tento závěr odpovídá rovněž konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 8. 11. 2011, č. j. 1 Afs 81/2010 – 268, publikovaném pod č. 2508/2012 Sb. NSS, judikoval, že *„osoba poškozená jednáním pachatele správního deliktu podle § 15 odst. 3 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do 17. 11. 2009, není přímo dotčena na svých veřejných subjektivních právech nebo povinnostech vydáním rozhodnutí o tomto správním deliktu ani jeho případným zrušením, a nesplňuje tak podle § 34 odst. 1 s. ř. s. materiální podmínku pro uznání za osobu zúčastněnou na řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí“*. V odůvodnění se rozšířený senát přiklonil k doktrinní koncepci, že *„v řízeních o správních deliktech správní orgán rozhoduje vrchnostensky pouze o veřejných subjektivních právech a povinnostech delikventa a žádná veřejná subjektivní práva jiných osob přitom nemohou být dotčena“*. Právním základem dané věci sice nebylo posouzení účastenství ve správním řízení (zvláštní zákon pro daný typ řízení obsahoval výslovnou úpravu), nýbrž postavení osoby zúčastněné na řízení o žalobě proti danému rozhodnutí správního orgánu; i pro účely posouzení nyní projednávané věci lze nicméně

odkázat na úvahy rozšířeného senátu, který vyšel z obdobného postavení osob zúčastněných na řízení dle § 34 odst. 1 s. ř. s. a postavení dotčených účastníků správního řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu (o které usiluje rovněž stěžovatel v nyní projednávané věci), přičemž podle rozšířeného senátu je ohledně obou kategorií třeba vycházet z požadavku přímého dotčení na veřejných subjektivních právech. Atribut přímého dotčení na veřejných subjektivních právech rozšířený senát odepřel osobě poškozené jednáním pachatele správního deliktu, přičemž dotčení práv stěžovatele v nyní projednávané věci je méně významné, neboť osoba stěžovatele byla toliko identifikována ve výroku správního rozhodnutí.

Z uvedených důvodů nemůže obstát ani odkaz stěžovatele na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2009, č. j. 10 Ca 381/2007 – 113, publ. pod č. 1968/2010 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2013, č. j. 6 As 17/2013 – 28. V případě zmíněného rozsudku Městského soudu v Praze se totiž, jak stěžovatel sám uvádí, jednalo o účastenství v řízení ve věci vydání souhlasu k provozování zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů a souhlasu s provozním řádem takového zařízení, v případě řešeném Nejvyšším správním soudem se pak jednalo o řízení o zrušení licence pro rozvod tepelné energie. V obou uvedených rozsudcích tak soudy řešily otázku souhlasů či licencí a v tomto kontextu zvažovaly účastenství příslušných subjektů ve správním řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu; v nyní řešeném případě se ovšem jedná o správní delikt a na tomto poli se uplatní obecná východiska formulovaná v citovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2011, č. j. 1 Afs 81/2010 – 268, kde, jak již bylo řečeno, zdejší soud dospěl k závěru, že v takových řízeních se vrchnostensky rozhoduje „*pouze o veřejných subjektivních právech a povinnostech delikventa a žádná veřejná subjektivní práva jiných osob přitom nemohou být dotčena*“ (v tomto smyslu ob stojí i stěžovatelem zpochybňovaná argumentace krajského soudu vycházející z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2009, č. j. 30 Ca 248/2007 – 27, neboť její podstatou byly závěry shodné s těmi obsaženými v citovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2011, č. j. 1 Afs 81/2010 – 268). V této souvislosti (posouzení otázky účastenství stěžovatele v předmětném řízení o správním deliktu třetí osoby v kontextu § 27 odst. 2 správního řádu) nelze krajskému soudu ničeho vytknout, a to ani ve smyslu tvrzené nepřezkoumatelnosti jeho rozsudku, neboť krajský soud nebyl povinen se podrobně zabývat každým dílčím argumentem, který, jak krajský soud vysvětlil, již míří mimo výšeč možných relevantních tvrzení. Na okraj pak lze k uvedenému poznamenat, že se závěry obsaženými v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2009, č. j. 30 Ca 248/2007 – 27, se Nejvyšší správní soud ztotožnil mj. ve svém již vzpomínaném rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 Ads 95/2013 – 103.

V této souvislosti lze poukázat i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006 – 100, www.nssoud.cz (právní věta publikována pod č. 2276/2011 Sb. NSS), v němž se zdejší soud zabýval postavením poškozeného v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku, přičemž judikoval, že „*žalobu poškozeného proti správnímu rozhodnutí v řízení o přestupku krajský soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. proto, že byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou, v té části, v níž žalobce napadá výrok správního rozhodnutí týkající se viny obviněného z přestupku či sankce (přičemž výrokem týkajícím se viny je i výrok o zastavení řízení o přestupku). Žaloba poškozeného proti správnímu rozhodnutí o přestupku v části týkající se výroku o náhradě škody podle § 70 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je přípustná; k projednání žaloby jsou*

pokračování

příslušné soudy rozhodující ve správním soudnictví“. Přestože koncepce přestupkového řízení je do jisté míry odlišná od řízení o jiném správním deliktu a přestože účast poškozeného na přestupkovém řízení je § 72 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, výslovně omezena na to, v jakém rozsahu se projednává jeho nárok na náhradu škody, lze i na tomto rozhodnutí demonstrovat povahu dotčení práv stěžovatele vyplývající z výroku rozhodnutí správního orgánu o správním deliktu provozovatele potravinářského podniku. Jedná se o menší dotčení, než jaké je dáno u osoby, která byla poškozena jednáním pachatele přestupku a které zákon přesto nepřiznává plné účastenství v řízení, o jaké usiluje stěžovatel.

V rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 A 31/2001 – 91, publikovaném pod č. 683/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud za výchozí předpoklad účastenství v řízení označil hmotněprávní poměr k věci, přičemž dospěl k závěru, že „[k] tomu, aby měl určitý subjekt postavení účastníka řízení, postačí pouhý hmotněprávní předpoklad existence jeho práv, právem chráněných zájmů nebo povinností nebo dokonce tvrzení o možném dotčení na svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech. Kdo je účastníkem řízení vymezuje sice správní řád, ale odpověď na to, koho svou definicí správní řád za účastníka řízení považuje, dávají předpisy hmotného práva“. V posuzované věci absentuje hmotněprávní poměr stěžovatele k věci, neboť předmětem správního řízení byl správní delikt spáchaný daným provozovatelem potravinářského podniku, přičemž výhradně jemu byla (a mohla být) ve smyslu zákona o potravinách a navazujících předpisů hmotného práva za spáchání správního deliktu uložena pokuta. Rovněž právní nauka poukazuje na nutnou přítomnost aspektu přímého dotčení práv, nikoli dotčení zprostředkovaného, např. prostřednictvím jiné osoby, v daném případě prostřednictvím uvedeného provozovatele potravinářského podniku jako pachatele správního deliktu, popř. prostřednictvím jiné právní skutečnosti, do níž se obsah správního rozhodnutí promítá, v daném případě prostřednictvím možných projevů správního rozhodnutí v právní sféře stěžovatele způsobených tím, že byl ve výroku rozhodnutí identifikován jako výrobce medů, které nedostály požadavkům zákona na své složení (srov. VEDRAL, J. Správní řád: Komentář. 2. Vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 331).

Na posouzení věci, tedy charakteru správního řízení, jak je vymezen v zákoně o potravinách a souvisejících právních předpisech, nemohou nic změnit případné navazující (nepřímé) důsledky, projevující se v rovině soukromoprávní a spočívající ve stěžovatelem pocíťovaném zásahu do jeho (dobré) pověsti ve smyslu § 135 odst. 2 občanského zákoníku, a to ani za situace, kdy procesní ochrana stěžovatele před soudy v občanském soudním řízení může být za určitých okolností limitována § 135 odst. 1 o. s. ř., podle něhož je soud „*vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo je spáchal, jakož i rozhodnutím o osobním stavu; soud však není vázán rozhodnutím v blokovém řízení*“. V této souvislosti nelze opomenout, že i citované ustanovení občanského soudního řádu míří primárně na provozovatele potravinářského podniku, který je pachatelem daného správního deliktu, a jeho aplikace vůči stěžovateli je tak toliko nepřímá, neboť se stěžovatelem správní orgány nejednaly jako s pachatelem, nýbrž stěžovatel byl pouze označen ve výroku správního rozhodnutí jako výrobce květového a lesního medu, který svým složením nedostal požadavkům zákona.

Pro posouzení věci je stejně tak nerozhodný případný další zprostředkovaný soukromoprávní následek uváděný stěžovatelem, totiž že příslušné šarže zboží, pro jejichž uvádění na trh byl provozovatel potravinářského podniku pokutován, se stávají fakticky neprodejnými a musejí být staženy z trhu. Stejně je třeba hodnotit i případné celkové zhoršení odbytových možností stěžovatele ve vztahu k jiným prodejcům, kterým daný druh potravin dodává, jakož i případné další soukromoprávní důsledky, které mohou spočívat v tom, že mezi provozovatelem potravinářského podniku, který vadný med uváděl do oběhu a byla mu za to uložena pokuta, a stěžovatelem jako výrobcem medu může existovat smluvní vztah, z něhož mohou vyplývat kompenzace či jiná plnění v návaznosti na uložení pokuty danému provozovateli potravinářského podniku. Jak Nejvyšší správní soud podotkl již ve výše uvedeném rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 Ads 95/2013 – 103, proti těmto zprostředkovaným následkům se stěžovatel může bránit prostředky, které mu dává soukromé právo – stejně jako proti případnému dotčení na právech rezultujícím z identifikace stěžovatele v tiskových zprávách žalovaného, popř. z jiné formy předání údajů o správním rozhodnutí sdělovacím prostředkům.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku, konkrétně co do odůvodnění dotčení stěžovatele na jeho právech. Krajský soud věnoval této otázce značnou pozornost – fakticky se jednalo o jádro odůvodnění jeho rozsudku. V rámci řešení předmětné otázky přitom krajský soud zohlednil i výchozí skutková zjištění a správně poukázal i na prejudikaturu správních soudů.

I přes další tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu stěžovatel v podstatě se závěry tohoto rozsudku polemizuje, což samo o sobě svědčí o tom (alespoň do jisté míry), že je tato námitka lichá. Pokud se krajský soud detailně nevypořádával s každým dílčím argumentem stěžovatele, což ve stěžovateli mohlo vzbudit dojem nepřezkoumatelnosti předmětného rozsudku, vyplývá to mj. ze samotné podstaty právního názoru soudu, který se rozchází s právním názorem stěžovatele do té míry, že v sobě přinejmenším implicitně obsahuje odmítnutí některých dílčích argumentů. Obdobný závěr se týká i argumentace, kterou stěžovatel podřazuje pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.

Pokud stěžovatel spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud se výslovně věnoval toliko možnému zásahu do dobré pověsti stěžovatele, nikoli však dotčení práva na ochranu jeho dobré pověsti, nelze než konstatovat, že sám stěžovatel tyto pojmy ve své žalobě uváděl v úzké souvislosti a tento rozdíl neakcentoval, přičemž pokud krajský soud dospěl k závěru, že žalobou napadená rozhodnutí ani řízení vedoucí k jejich vydání nemohou znamenat zásah do dobré pověsti stěžovatele relevantní z pohledu jeho účasti ve správním řízení, je tento závěr třeba stejnou měrou vztáhnout i na zásah do práva na ochranu jeho dobré pověsti. Na zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí pak nemůže mít vliv ani skutečnost, že žalovaný nevěnoval konkrétní pozornost dílčímu zásahu do vlastnického práva stěžovatele; jak správně podotkl krajský soud, z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, z jakých důvodů charakter dotčení práv stěžovatele nepostačoval k přiznání postavení účastníka řízení, přičemž na tomto závěru nemohl nic změnit ani případný nepřímý zásah do vlastnického práva stěžovatele.

pokračování

V této souvislosti, jakož i ohledně tvrzení přímého dotčení práv stěžovatele rozhodnutími žalovaného, Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry vyslovené ve skutkově a právně obdobné věci stěžovatele vyslovené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 4 As 136/2014 – 36: *„Ohledně námitky stěžovatelky, týkající se zásahu do práva na ochranu dobré pověsti právnické osoby, lze konstatovat, že se jedná jen o případný navazující (nepřímý) dopad takového rozhodnutí. Veškeré možné důsledky rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání správního deliktu účastníku řízení jsou vůči stěžovateli toliko nepřímé, neboť by následovaly až po vydání rozhodnutí a vztahovaly se k případnému následnému jednání třetích osob, a proto mají povahu námitek soukromoprávních a stěžovatelka je může uplatnit soukromoprávními prostředky obrany, např. žalobou na ochranu dobré pověsti právnické osoby. Ačkoliv tedy nelze přiznat stěžovateli účastenství v předmětném správním řízení, lze stále využít možnost obrany prostřednictvím prostředků, jež stěžovatelce přiznává soukromé právo. Pro dokreslení lze uvést rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 11. 2010, č. j. 62 Af 46/2010 - 337, který byl publikovaný pod č. 2340/2011 Sb. NSS. Podle tohoto rozhodnutí „[j]estliže správní orgán prostřednictvím tisku informuje o průběhu či výsledku jím vedeného správního řízení a jestliže má účastník správního řízení za to, že zveřejnění této informace, obsah a způsob, jakým je poskytována, má difamující charakter a poškozují jeho dobrou pověst (dobrou pověst právnické osoby), pak právním prostředkem ochrany není žaloba podle § 82 s. ř. s., ale žaloba v občanském soudním řízení proti neoprávněnému zásahu do dobré pověsti právnické osoby podle § 19b odst. 3 občanského zákoníku“ [z roku 1964].“*

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by jí vznikly náklady.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. března 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu